

Rolnummer 4862
Arrest nr. 122/2010 van 28 oktober 2010

A R R E S T

In zake : de prejudiciële vraag over artikel 194^{quater}, § 1, van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992, zoals ingevoegd bij artikel 6 van de wet van 24 december 2002 tot wijziging van de vennootschapsregeling inzake inkomstenbelastingen en tot instelling van een systeem van voorafgaande beslissingen in fiscale zaken, gesteld door de Rechtbank van eerste aanleg te Bergen.

Het Grondwettelijk Hof,

samengesteld uit de voorzitters M. Melchior en M. Bossuyt, en de rechters R. Henneuse, L. Lavrysen, J.-P. Moerman, E. Derycke en P. Nihoul, bijgestaan door de griffier P.-Y. Dutilleux, onder voorzitterschap van voorzitter M. Melchior,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. *Onderwerp van de prejudiciële vraag en rechtspleging*

Bij vonnis van 17 december 2009 in zake de bvba « Etablissements Central Jardin » tegen de Belgische Staat, waarvan de expeditie ter griffie van het Hof is ingekomen op 2 februari 2010, heeft de Rechtbank van eerste aanleg te Bergen de volgende prejudiciële vraag gesteld :

« Schendt artikel 194^{quater}, § 1, van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992, zoals ingevoegd bij artikel 6 van de wet van 24 december 2002 tot wijziging van de vennootschapsregeling inzake inkomstenbelastingen en tot instelling van een systeem van voorafgaande beslissingen inzake fiscale zaken, van toepassing op het aanslagjaar 2006, de artikelen 10, 11 en 172 van de Grondwet, doordat de vennootschappen die beantwoorden aan de kenmerken van een kmo volgens de criteria vervat in artikel 15, § 1, van het Wetboek van vennootschappen, maar die niet de toepassing kunnen genieten van het verlaagde tarief van de vennootschapsbelasting onder de voorwaarden bepaald in artikel 215, tweede lid en derde lid, 4°, van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992, zijn uitgesloten van de vrijstelling voor het aanleggen van een investeringsreserve ? ».

Memories zijn ingediend door :

- de bvba « Etablissements Central Jardin », waarvan de maatschappelijke zetel is gevestigd te 7181 Seneffe, rue de la Samme 28;

- de Ministerraad.

De bvba « Etablissements Central Jardin » heeft een memorie van antwoord ingediend.

Op de openbare terechtzitting van 7 oktober 2010 :

- zijn verschenen :

. Mr. T. Radelet, advocaat bij de balie te Nijvel, voor de bvba « Etablissements Central Jardin »;

. B. Druart, auditeur-generaal van Financiën, voor de Ministerraad;

- hebben de rechters-verslaggevers R. Henneuse en E. Derycke verslag uitgebracht;

- zijn de voornoemde partijen gehoord;

- is de zaak in beraad genomen.

De bepalingen van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof met betrekking tot de rechtspleging en het gebruik van de talen werden toegepast.

II. *De feiten en de rechtspleging in het bodemgeschil*

Het geschil voor de verwijzende rechter heeft betrekking op de betwisting van de aanslag in de vennootschapsbelasting ingekohierd ten laste van de bvba « Etablissements Central Jardin ».

De eisende partij beweert dat artikel 194^{quater} van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992 (WIB 1992) de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schendt doordat het als criterium voor de vrijstelling van de investeringsreserve bepaalt dat een kmo het verlaagde tarief van de vennootschapsbelasting moet kunnen genieten, zelfs in het geval waarin de vennootschap het verlaagde tarief niet kan genieten omdat de bezoldiging van de bedrijfsleider lager is dan bepaald in artikel 215, derde lid, van het WIB 1992.

De Administratie beweert dat de bepaling geen enkele discriminatie in het leven roept aangezien het als gevolg van een beslissing genomen door de bedrijfsleider met de goedkeuring van de algemene vergadering van aandeelhouders is – een beslissing die waarschijnlijk ingegeven is door de zorg voor fiscale planning die verband houdt met het verschil tussen het tarief van de vennootschapsbelasting en dat van de personenbelasting – dat de vennootschap het verlaagde tarief van de vennootschapsbelasting niet heeft kunnen genieten.

Aangezien de eisende partij in ondergeschikte orde gevorderd had een vraag te stellen aan het Hof, heeft de verwijzende rechter beslist om het Hof de hierboven weergegeven prejudiciële vraag te stellen.

III. *In rechte*

- A -

A.1. De eisende partij voor de verwijzende rechter verwijst naar de arresten nr. 59/2004, nr. 162/2006 en nr. 163/2007, waarin het Hof heeft geoordeeld dat het discriminerend is de kleine en middelgrote ondernemingen te definiëren onder verwijzing naar de criteria voor de toepassing van het verlaagde tarief van de vennootschapsbelasting bedoeld in artikel 215, tweede lid, van het WIB 1992. Zij is van oordeel dat de verwijzing naar de toepassing van artikel 215, tweede lid, van het WIB 1992 geen pertinent criterium is, rekening houdend met de doelstelling van de maatregel die erin bestaat de zelffinanciering van de kleine en middelgrote ondernemingen te bevorderen.

Het feit dat het verlaagde tarief niet wordt toegepast op de belastbare winst kan immers het gevolg zijn (1) van de overschrijding van de grens bedoeld in artikel 215, tweede lid, van het WIB 1992, of (2) van het feit dat de belastingplichtige behoort tot een van de uitsluitingsgevallen bedoeld in artikel 215, derde lid, van het WIB 1992. In het onderhavige geval is de niet-toepassing van het verlaagde tarief niet te wijten aan het bedrag van de belastbare winst, maar aan het feit dat de aan de bedrijfsleider toegekende bezoldiging onvoldoende is. De eisende partij voor de verwijzende rechter is van oordeel dat de verwijzing naar het verlaagde tarief zonder enige relevantie is, maar vraagt aan het Hof om uitdrukkelijk rekening te houden met de twee voormelde hypothesen waarin een vennootschap kan worden uitgesloten van het verlaagde tarief.

In de vraag wordt verzocht de vergelijking te maken tussen de vennootschappen die beantwoorden aan de kenmerken van een kmo, maar waar de bezoldiging toegekend aan een bedrijfsleider niet het minimum bereikt dat is vastgelegd in artikel 215, derde lid, 4^o, en die dus zijn uitgesloten van de vrijstelling voor het aanleggen van een investeringsreserve, en de vennootschappen die beantwoorden aan de kenmerken van een kmo, waar de door hen toegekende bezoldiging het voormelde minimum bereikt, en die de vrijstelling van de investeringsreserve kunnen genieten.

A.2. De eisende partij voor de verwijzende rechter herinnert eraan dat een van de doelstellingen van de wet van 24 december 2002 erin bestond het fiscaal statuut van de kmo's op te waarden teneinde de investeringen met eigen middelen te steunen.

Zoals de afdeling wetgeving van de Raad van State in haar advies heeft vastgesteld, is het absolute bedrag van de belastbare winst in de loop van een welbepaald boekjaar niet pertinent om te beoordelen of het gaat om een vennootschap met de kenmerken van een kmo, omdat er belangrijke vennootschappen zijn die in de loop van een welbepaald boekjaar een belastbare winst verwezenlijken die niet meer bedraagt dan het grensbedrag dat is vastgelegd bij artikel 215 van het WIB 1992. Er zijn overigens kmo's die een belastbare winst behalen die meer bedraagt dan dat grensbedrag zonder dat zij daarom niet meer beantwoorden aan de kenmerken van een kmo.

Ten slotte kunnen sommige kmo's, hoewel zij een belastbare winst hebben verwezenlijkt die minder bedraagt dan dat grensbedrag, het verlaagde tarief niet genieten omdat zij niet voldoen aan de andere voorwaarden van artikel 215 van het WIB 1992.

A.3. De in het geding zijnde bepaling werd trouwens gewijzigd bij de wet van 22 december 2009 en verwijst voortaan naar artikel 15 van het Wetboek van vennootschappen, aangezien de wetgever, teneinde zich te richten naar het voormelde arrest nr. 163/2007, ervoor gekozen had de kmo's, in alle bepalingen van het WIB 1992, op uniforme wijze te definiëren door te verwijzen naar het Wetboek van vennootschappen.

A.4. De Ministerraad is van mening dat het Hof in het arrest nr. 163/2007 geoordeeld heeft dat het criterium van de in het geding zijnde bepaling niet pertinent is, niet alleen rekening houdend met het absolute bedrag van de belastbare winst in de loop van een welbepaald boekjaar, maar, meer in het algemeen, onder verwijzing naar de mogelijkheid om al dan niet het verlaagde tarief van de vennootschapsbelasting te genieten met toepassing van artikel 215, tweede en derde lid.

De toepassing van het criterium vastgelegd in artikel 215, derde lid, 4^o, van het WIB 1992 zal, net zoals de toepassing van artikel 215, tweede lid, van het WIB 1992, tot gevolg hebben dat sommige kmo's de vrijstelling voor het aanleggen van een investeringsreserve niet zullen kunnen genieten, terwijl ze zich, ten opzichte van de doelstelling van de wetgever om de eigen middelen van die ondernemingen te versterken, in een situatie bevinden die vergelijkbaar is met die van de kmo's die dat voordeel wel zullen genieten.

A.5. De wetgever heeft trouwens artikel 194^{quater}, § 1, van het WIB 1992 gewijzigd teneinde de door het Hof in het arrest nr. 163/2007 vastgestelde discriminatie weg te werken en te verwijzen naar de vennootschappen die als kmo's worden beschouwd op basis van artikel 15 van het Wetboek van vennootschappen; dat nieuwe artikel is echter slechts van toepassing vanaf aanslagjaar 2010.

A.6. De eisende partij voor de verwijzende rechter en de Ministerraad zijn bijgevolg van oordeel dat de prejudiciële vraag bevestigend dient te worden beantwoord.

- B -

B.1. Artikel 194^{quater} van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992 (WIB 1992), zoals het werd ingevoegd bij artikel 6 van de wet van 24 december 2002, bepaalt :

« § 1. Ten name van vennootschappen waarvoor het tarief van de belasting wordt vastgesteld overeenkomstig artikel 215, tweede lid, wordt niet als winst aangemerkt de investeringsreserve die bij het verstrijken van het belastbare tijdperk is aangelegd binnen de grenzen en onder de hierna gestelde voorwaarden.

§ 2. Het bedrag van de investeringsreserve wordt vrijgesteld tot beloop van 50 pct. van het gereserveerde belastbare resultaat van het belastbaar tijdperk, vóór aanleg van de investeringsreserve, en verminderd met :

1^o de krachtens artikel 192 vrijgestelde meerwaarden op aandelen;

2^o het gedeelte van de meerwaarde op in artikel 66 vermelde voertuigen dat niet in aanmerking wordt genomen krachtens artikel 24, derde lid;

3° de vermindering van het gestort kapitaal, berekend als gewogen gemiddelde van het belastbaar tijdperk tegenover het vorig belastbaar tijdperk waarin laatst het voordeel van het aanleggen van een investeringsreserve werd genoten;

4° de vermeerdering van de vorderingen van de vennootschap, berekend zoals *sub* 3°, op de volgende natuurlijke personen :

- personen die aandelen bezitten van de vennootschap;
- personen die een opdracht of functies als vermeld in artikel 32, eerste lid, 1°, uitoefenen;
- de echtgenoot ervan of hun kinderen, wanneer die personen of hun echtgenoot het wettelijk genot van de inkomsten van die kinderen hebben.

Het gereserveerde belastbare resultaat welke, na vermindering, in aanmerking wordt genomen voor de berekening van de investeringsreserve overeenkomstig het eerste lid, wordt beperkt tot 37.500 EUR per belastbaar tijdperk.

De aldus berekende investeringsreserve wordt slechts vrijgesteld indien en in zoverre de belaste reserves, vóór aanleg van de investeringsreserve, op het einde van het belastbaar tijdperk hoger zijn dan de belaste reserves op het einde van het vorig belastbaar tijdperk, waarin laatst het voordeel van het aanleggen van een investeringsreserve werd genoten.

De investeringsreserve wordt slechts vrijgesteld voor zover voldaan is aan de voorwaarden als vermeld in artikel 190.

§ 3. Een bedrag gelijk aan de investeringsreserve moet door de vennootschap worden geïnvesteerd :

- a) in afschrijfbaar materiële of immateriële vaste activa die recht kunnen geven op het voordeel van de investeringsaftrek;
- b) binnen een termijn van drie jaar die aanvangt op de eerste dag van het belastbare tijdperk waarvoor de investeringsreserve is aangelegd, en ten laatste bij de ontbinding van de vennootschap.

De vaste activa die als herbelegging in aanmerking worden genomen krachtens artikel 47, worden voor de toepassing van het vorige lid uitgesloten als investering.

§ 4. Indien niet wordt geïnvesteerd op de wijze en binnen de termijn gesteld in § 3 wordt de voorheen vrijgestelde investeringsreserve aangemerkt als winst van het belastbare tijdperk waarin de investeringstermijn verstreken is.

De voorheen vrijgestelde investeringsreserve wordt aangemerkt als winst van het belastbare tijdperk waarin de in § 3 in aanmerking genomen investering, wordt vervreemd, wanneer die investering op het ogenblik van de vervreemding minder dan drie jaar in de vennootschap is belegd, en zulks, naar verhouding tot de nog niet aangenomen afschrijvingen

op die investering. Deze bepaling is niet van toepassing wanneer de vervreemding geschiedt naar aanleiding van een schadegeval, een onteigening, een opeising in eigendom of een andere gelijkaardige gebeurtenis.

§ 5. Om het voordeel van de investeringsreserve te rechtvaardigen moet de vennootschap bij haar aangifte in de vennootschapsbelasting een opgave voegen waarvan het model door de Minister van Financiën of zijn afgevaardigde wordt vastgesteld, voor het aanslagjaar waarvoor de reserve wordt aangelegd en de erop volgende aanslagjaren tot wanneer de investering moet zijn verricht.

§ 6. De Koning bepaalt de investeringsmodaliteiten als vermeld in § 3, in geval van inbreng van een tak van werkzaamheid of een bedrijfsafdeling of van een algemeenheid van goederen als vermeld in artikel 46, § 1, eerste lid, 2°, en ingeval van fusie of splitsing als vermeld in artikel 211, § 1.

De Koning kan, bij een na overleg in de Ministerraad vastgesteld besluit, een bedrag vaststellen dat hoger is dan 37.500 EUR ».

B.2. Die bepaling past in een algehele hervorming van de vennootschapsbelasting waarmee de wetgever « op een substantiële manier het tarief van die belasting [wil] verlagen », en dat « in een budgettair neutraal kader[, wat] betekent dat verschillende fiscale uitgaven zullen moeten worden verminderd en dat er bovendien komaf dient gemaakt met bepaalde anomalieën in het huidige fiscale stelsel » (*Parl. St.*, Kamer, 2001-2002, DOC 50-1918/001, p. 7).

De bepaling strekt ertoe de autofinanciering van de kleine en middelgrote ondernemingen (kmo's) aan te moedigen door het toestaan van een vrijstelling ten gunste van de gereserveerde winst (*ibid.*, p. 33). Zij is alleen van toepassing op de vennootschappen die voor het betrokken aanslagjaar het verlaagde tarief van de vennootschapsbelasting kunnen genieten dat is vastgesteld bij artikel 215, tweede lid, van het WIB 1992.

Het gewone tarief van de vennootschapsbelasting bedraagt 33 pct. (artikel 215, eerste lid, van het WIB 1992).

Artikel 215, tweede lid, van het WIB 1992 bepaalt :

« Wanneer het belastbare inkomen niet meer dan 322.500 EUR bedraagt, wordt de belasting evenwel als volgt vastgesteld :

1° op de schijf van 0 tot 25.000 EUR : 24,25 pct.;

2° op de schijf van 25.000 EUR tot 90.000 EUR : 31 pct.;

3° op de schijf van 90.000 EUR tot 322.500 EUR : 34,5 pct. ».

Artikel 215, derde lid, bepaalt dat het tweede lid van die bepaling niet van toepassing is op een reeks categorieën van vennootschappen.

In zijn versie die van toepassing is op het geschil dat aanhangig is voor de verwijzende rechter, en dat betrekking heeft op het aanslagjaar 2006, bepaalde dat artikel :

« Het tweede lid is niet van toepassing :

[...]

4° op vennootschappen, andere dan door de Nationale Raad van de coöperatie erkende coöperatieve vennootschappen, die ten laste van het resultaat van het belastbare tijdperk niet aan ten minste één van hun bedrijfsleiders een bezoldiging hebben toegekend die gelijk is aan of hoger is dan het belastbare inkomen van de vennootschap, wanneer die bezoldiging minder bedraagt dan 30.000 EUR;

[...] ».

B.3. De vraag luidt of artikel 194^{quater}, § 1, van het WIB 1992 de artikelen 10, 11 en 172 van de Grondwet schendt doordat het vennootschappen die beantwoorden aan de kenmerken van een kmo maar die zijn uitgesloten van de toepassing van het verlaagde tarief van de vennootschapsbelasting waarin is voorzien bij artikel 215, tweede lid, van het WIB 1992, omdat zij niet aan ten minste één van hun bedrijfsleiders de bezoldiging toekennen bedoeld in artikel 215, derde lid, 4°, van hetzelfde Wetboek, uitsluit van de vrijstelling voor het aanleggen van een investeringsreserve, terwijl vennootschappen die eveneens beantwoorden aan de kenmerken van een kmo maar die wegens de bezoldiging van hun bedrijfsleiders niet zijn uitgesloten van het verlaagde tarief van de vennootschapsbelasting, de bedoelde vrijstelling kunnen genieten.

B.4. De eisende partij voor de verwijzende rechter verzoekt het Hof om die vraag bevestigend te beantwoorden en rekening te houden met de situatie van vennootschappen die zijn uitgesloten van de toepassing van het verlaagde tarief van de vennootschapsbelasting omdat de bezoldiging van de bedrijfsleider minder bedraagt dan die bedoeld in artikel 215,

derde lid, 4°, van het WIB 1992, terwijl nochtans hun belastbare winst het in artikel 215, tweede lid, van hetzelfde Wetboek bepaalde grensbedrag niet overschrijdt.

B.5. Naast de algemene doelstellingen van de hervorming zoals beschreven in B.2, was het de bekommernis van de wetgever, die tijdens de parlementaire voorbereiding van de wet herhaaldelijk werd geuit, het fiscale statuut van de kmo's « [op te waarderen] om de investeringen met eigen middelen te steunen » (*Parl. St.*, Kamer, 2001-2002, DOC 50-1918/001, p. 6), wat verklaart dat hij « een aantal bijkomende specifieke maatregelen [heeft] genomen die in de eerste plaats een versterking van de eigen middelen van de KMO's beogen » (*Parl. St.*, Kamer, 2001-2002, DOC 50-1918/006, p. 7).

B.6. Ook al is het gerechtvaardigd dat de wetgever voor de kmo's in een afwijkend stelsel voorziet op grond van de doelstellingen die hij nastreeft, het Hof moet niettemin onderzoeken of het criterium dat hij daarvoor heeft gekozen, discriminerend is. Om bestaanbaar te zijn met de artikelen 10, 11 en 172 van de Grondwet moet het criterium waarop het in het geding zijnde verschil in behandeling berust, pertinent zijn ten opzichte van het onderwerp van de betrokken maatregel en het doel dat ermee wordt nagestreefd.

B.7.1. Door via artikel 10 van de wet van 28 december 1992 artikel 215 van het WIB 1992 aan te vullen met een derde lid, 4°, heeft de wetgever de fiscale aansporing tot het oprichten van vennootschappen of het omvormen van eenmanszaken in vennootschappen willen afzwakken (*Parl. St.*, Kamer, 1992-1993, nr. 717/1, pp. 4 en 5). Hij heeft willen vermijden dat door de oprichting van vennootschappen belastingen of socialezekerheidsbijdragen worden ontweken (*Parl. St.*, Kamer, 1992-1993, nr. 717/5, p. 75). Te dien einde heeft hij een adequate maatregel genomen door te eisen dat de vennootschappen die het verlaagde tarief van de vennootschapsbelasting genieten, aan hun bedrijfsleiders bezoldigingen toekennen van een voldoende hoog bedrag om de betaling met zich mee te brengen van belastingen en socialezekerheidsbijdragen die, ten gevolge van het in vennootschapsvorm onderbrengen van een zelfstandige beroepsactiviteit, verloren gaan.

B.7.2. Met de voorwaarde inzake minimale bedrijfsleidersbezoldiging bedoeld in artikel 215, derde lid, 4°, van het WIB 1992 wordt dus een specifiek fiscaal doel nagestreefd, zonder dat het de bedoeling is het begrip kmo te definiëren.

De memorie van toelichting van de wet van 31 juli 2004 die de artikelen 196, § 2, en 216, 2°, b), van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992 heeft gewijzigd teneinde rekening te houden met de arresten nr. 59/2004 en nr. 162/2006 van het Grondwettelijk Hof, bevestigt trouwens die vaststelling :

« Wat inzonderheid artikel 215, 3de lid, van het WIB 92 betreft weze opgemerkt dat dit enkel tot doel heeft de criteria vast te leggen waaraan vennootschappen moeten voldoen om te kunnen genieten van het verlaagd tarief van artikel 215, 2de lid, WIB 92 en niet beoogt een definitie te geven van het begrip KMO » (*Parl. St.*, Kamer, 2003-2004, DOC 51-1197/001, p. 6).

B.8. De toepassing van het criterium waarvoor werd geopteerd in de in het geding zijnde bepaling, heeft tot gevolg dat bepaalde kmo's niet de vrijstelling voor het aanleggen van een investeringsreserve kunnen genieten terwijl zij zich, met betrekking tot de specifieke doelstellingen die de wetgever voor hen nastreeft, in een situatie bevinden die soortgelijk is aan die van de kmo's die de vrijstelling wel genieten.

B.9.1. Artikel 45 van de wet van 22 december 2009 houdende fiscale en diverse bepalingen heeft trouwens artikel 194^{quater}, § 1, van het WIB 1992 vervangen als volgt :

« § 1. De investeringsreserve die bij het verstrijken van een belastbaar tijdperk is aangelegd door vennootschappen die op grond van artikel 15 van het Wetboek van vennootschappen, als kleine vennootschappen worden aangemerkt voor het aanslagjaar dat verbonden is aan dat belastbare tijdperk, wordt niet als winst aangemerkt binnen de grenzen en onder de hierna gestelde voorwaarden ».

Krachtens artikel 50 van de voormelde wet van 22 december 2009, is die wijziging van toepassing vanaf aanslagjaar 2010.

B.9.2. De parlementaire voorbereiding van die bepaling stelt :

« Thans wordt met inachtneming van het arrest nr. 163/2007 van 19 december 2007 van het Grondwettelijk Hof voorgesteld om in alle bepalingen van het WIB 92 die enkel vennootschappen beogen die beantwoorden aan de kenmerken van een kmo, de beoogde vennootschappen op uniforme wijze te omschrijven door in de desbetreffende bepalingen uitsluitend te verwijzen naar de vennootschappen die op grond van artikel 15 van het Wetboek van de vennootschappen als kleine vennootschappen worden aangemerkt » (*Parl. St.*, Kamer, 2008-2009, DOC 52-2170/001, p. 27).

B.10. Daaruit volgt dat het gekozen criterium niet pertinent is en dat de prejudiciële vraag bevestigend moet worden beantwoord.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

Artikel 194^{quater}, § 1, van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992, zoals ingevoegd bij artikel 6 van de wet van 24 december 2002 tot wijziging van de vennootschapsregeling inzake inkomstenbelastingen en tot instelling van een systeem van voorafgaande beslissingen in fiscale zaken, schendt de artikelen 10, 11 en 172 van de Grondwet, doordat het vennootschappen die beantwoorden aan de kenmerken van een kmo maar die zijn uitgesloten van de toepassing van artikel 215, tweede lid, van hetzelfde Wetboek, omdat zij niet aan ten minste één van hun bedrijfsleiders de bezoldiging toekennen bedoeld in artikel 215, derde lid, 4^o, van hetzelfde Wetboek, uitsluit van de vrijstelling voor het aanleggen van een investeringsreserve.

Aldus uitgesproken in het Frans en het Nederlands, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, op de openbare terechtzitting van 28 oktober 2010.

De griffier,

De voorzitter,

P.-Y. Dutilleux

M. Melchior